

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἐκδοσθέντων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίαν... δρ. 8,—

Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἑξαμηνίαν... > 4,50

Ἑξαμηνίαν > > 5,50

Τριμήνιον... > 2,50

Τριμήνιον > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός·

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυερίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'— Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰανουαρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 8

ΔΙΠΛΟ ΚΛΑΜΑ

Τῆς Φροσούλας ἡ μητέρα
Ποῦναι δυνατὴ χερουκλα,
Τὲς τῆς ἔβρεξε μιὰ μέρα.

Κ' ἡ Φροσούλα τῆς κλαμμένη
Στὴν ξυλένια τῆς τὴν κούκλα
Δίχως λόγο ξεθυμαίνει.

Μὲ μιὰ ρήγα τῆς μεγάλη
Καὶ μὲ πείσμα τὴν κυτῶ·
Πλὴν αὐτὴ στὸ τέλος σπᾶ,
Κ' ἔμεινε χωρὶς κεφάλι.

Σὺν τὴν εἶδε ἔμπρός τῆς ἔτσι,
τὴν ἐπῆρε λύπη τόση,
Καὶ τῆς κούκλας ἡ κυρὰ
Ἐκλίψε διπλὴ φορὰ:
Γιὰ τὸ ξύλο ποῦχε φάει,
γιὰ τὸ ξύλο ποῦχε δώσει.

14 Ἰανουαρίου 1910

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΑΔΟΣ

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 7ον)

Καὶ ὁ Βάσος Σπαῆς, ὁ μικρὸς μουτσοῦς, ἀντεχαίρετά μὲ ὅλον τὸ σοβαρόν:
«Ὡρα καλὴ ἀπ' τὸ σάλι!» (*)

«Ἄν ἦτο ἄλλος, ἤθελε φάγει παρὰ μιάν τεσσαράκοντα νὰ τολμήσῃ ν' ἀποκαλέσῃ τὴν ὠραιότεραν λάντσαν τοῦ στόλου σχεδίαν.

Εἰς τοὺς ἀξιωματικούς ὅμως ἦτο περὶ θαρρῆκώτατος, ὅπως καὶ εἰς τὴν φωτιὰν ἀτρόμητος. Εἰς μιάν ναυμαχίαν ἐπληγώθη εἰς τὴν καρπὸν τῆς χειρός. Ἐσχίσε μιάν φόδραν ἀπὸ τὸ ροῦχό του καὶ ἐτύλιξε τὸ χέρι του, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐστάθη ἐπιδεικτικῶς εἰς τὴν γραμμὴν διὰ νὰ τὴν ἴδῃ ὁ ναύαρχος ὅταν περάσῃ, καὶ τοῦ ἐκακοφάνῃ ὅταν ὁ ἱατρὸς τοῦ εἶπε: «δὲν εἶνε τίποτα, εἶνε ξέσκουρο».

— Καλὰ, εἶπεν, ἄλλη φορὰ δὲν θὰ εἶνε.

(*) Σάλι=σχέδια.

Ὁ δεῦτερος τοῦ κραβιοῦ, ὁ καπτὰν Μανωλάκης, τοῦ ἐτράθηξε τότε ὀλίγον τὸ αὐτί. Ἡ μανία του ὅμως, ὁ ἐνθουσιασμός του ἦσαν τὰ πυρπολικά. Εἶχε ζητήσῃ ἕνα μολύβι ἀπὸ τὴν γραμματικὴν καὶ ἀκαταπαύστως ἐσχέδιαζεν, ἐσχέδιαζεν. Εἶχεν ἰδῇ τὸ μεγάλον πυρπολικὸν τοῦ Δημαῖ, τὴν «Αἷταν», καὶ σιγὰ-σιγὰ κατῴρθωσε νὰ τὸ σχεδιάσῃ λαμπρά. Εἰς ἓν φύλλον χάρτου εἶχε παραστήσῃ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ πυρπολικοῦ καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὸ ἐσωτερικόν. Τὰ ἔβλεπε ὅλα, ἄρμενα, σκάφος καὶ σύνεργα πυρκαϊᾶς. «Ὅλοι οἱ μούτσοι» τὸν περιεκύκλωναν, καὶ τοὺς ἔκαμνε διδασκαλίαν δεικνύων τὰ σχεδιάσματά του:

«Πιζήνομε μιὰ σκολέβα, καὶ πιὸ καλλίτερα ἀκόμα ἕνα μπρίκι, τρυπάμε τὸ κατὰστρωμα σὲ εἰκοσιτέσσερες μεριές καὶ φιάνομε τοὺς ροῦμπους. Ἀπὸ κάτω, νὰ ὅπως τὸ βλέπετε στὸ σχέδιον,—βάζομε τὲς μίνες τῆς φωτιᾶς, καὶ στὴ μέσῃ τὲς μίνες τῆς μπαρούτης. Ἐπειτα τὰ βαρέλια μὲ τὲς μπόμπες καὶ ἄλλες μπόμπες ἀποκάτω ἀπὸ τῆς μίνες τῆς φωτιᾶς, καὶ ἐδῶ τὴν πίσσα καὶ τὸ νέφτι. Ἀπὸ πάνω τώρα, τὰ κύλινδρα ποῦ θὰ πετοῦν τὲς μπόμπες· βάζομε καὶ τὸ λοῦκι μὲ τὸ φισφὺς παντοῦ, τριγύρω, καὶ νὰ τελειώνῃ τὴν κάμαρὴν τοῦ καπετάνιου, καὶ τρυπάμε τὸ μυράγιο γιὰ νὰ μπαῖνοβγαίνῃ ὁ μπουρ-

λοτιέρης», νὰ, ἔτσι ὅπως τὸ βλέπετε...»

Ὅταν ἡ «Ἀθηνᾶ» ἔμεινε μακρότερον τοῦ συνήθους εἰς τινα λιμένα καὶ οἱ ναυτοπαῖδες ἐξήρχοντο μὲ ἀδειαν εἰς τὴν ξηράν, ὁ μικρὸς Βάσος ἐσκάρωνεν εὐθὺς μετὰ τῶν ἄλλων μούτσων, ἀπὸ ὅσα παληοσάνιδα ἦτο δυνατόν νὰ συναθροίσουν, ἐν ὁμοίῳμα πυρπολικοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας. Ὡς ἐμπρηστικὴ ὕλη ἐχρησίμευσεν τὰ ροκανίδια. Το τί ἐγίνετο εἶνε ἀπερίγραπτον! Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάνω μαχαλᾷ κατέβαιναν νὰ θυμάσων τὸ μπουρλὸ τῶν μούτσων. Το ὄνειρον τοῦ Βάσου ἦτο νὰ γίνῃ πυρπολητὴς καὶ

«Πελώριον νέφος καπνοῦ ὑψοῦται βραδέως πρὸς τὸν οὐρανόν...»
(Σελὶς 70, στ. β').

ἐφύλαγε τοὺς μισθοὺς του, —δέκα γρόσια τὸν μῆνα! — διὰ τὴν ἀγοράσιν ὅταν μεγαλώσῃ μπουρλότο, «μὲ τὴν θέλῃσιν τοῦ καπτὰν Γιώργου», δηλαδὴ τοῦ ναυάρχου Σαχτούρη. Τὸ ἀποταμίευσμά του αὐτὸ εἶχεν ὁ μικρὸς εἰς τὸ κόκκινον ἐκ δέρματος σακκουλάκι του, κρεμασμένον πάντοτε ἀπὸ τὸν λαιμὸν του καὶ κρυμμένον εἰς τὸν κόλπον του.

**

Ἡ «Ἀθηνᾶ», φέρουσα πάντοτε τὴν σημαίαν τοῦ ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη, ἀρχηγὸς τῆς «Β' Ὑδραϊκῆς μοίρας», ἀπετέλει μέρος τοῦ στόλου, ὅστις τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ 1826, ἐπιμένονας διαδρομῶν ὑπὸ τὴν Ὀξείαν νῆσον, ἐπεζήτηε τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ ρίψῃ τροφὰς καὶ πυρομαχικά εἰς τὸ ἀπεγνωσμένως μαχόμενον Μεσολόγγι.

Τὸ τουρκικὸν ναυτικὸν συνεκέντρου τὰς δυνάμεις αὐτοῦ εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου, φοβερὰ σχεδιάζον, ὅτε τὴν πρωίαν τῆς ὁγδοῆς Ἰανουαρίου πᾶσαι αἱ ἐλληνικαὶ μοῖραι, ἐπωφεληθεῖσαι εὐνοϊκῆς τοῦ ἀνέμου τροπῆς, ἐπλησίασαν ἀπροσδοκῆτως τὸ Βασιλάδι. Παρευθὺς τὰ μεγάλα ἐφόλκια καταβιβάζονται, καὶ κατάφορτα διπυρίτου ρυμουλκοῦνται πρὸς τὴν λιμνοθάλασσαν, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου δύο ἀξιωματικοὶ τῆς ἡρωικῆς φρουρᾶς ἀνέρχονται ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος κομιστὰ ἐπιστολῶν:

«Οἱ Μεσολογγίται ὀρκίζονται ὅτι δὲν θέλουν ἀφήσει Αἰγύπτιον ζωντανὸν νὰ γυρίσῃ εἰς τὸν Μωρέαν. Ἀλήθεια, ζητοῦν ψωμί! ἀλλέως βέβαια δὲν ἔμπορουν νὰ ὑποφέρουν. Πολλοὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πείναν. Ἐφαγαν καὶ τρεῖς ὄνους καὶ τρεῖς καμήλους ποὺ ἄρπαξαν τοῦ Ἱμπραῖμ».

Εἰς τὰ ὅποια ὁ ναύαρχος παρευθὺς ἀπεκρίνετο γράφων: «Θαρρεῖτε! εἴμεθα ἐδῶ καὶ πάσχομεν μαζὶ σας». Καὶ ὡς ὑστερόγραφον: «μὰς κάμετε μεγάλην χάριν νὰ μᾶς στείλετε καὶ καμμίαν νέαν ἐφημερίδα». Ὁ βομβαρδισμὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη καταστρέψει τὸ τυπογραφεῖον τῶν «Χρονικῶν» (*) τοῦ Μεσολογγίου.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ θάλασσα ἐξεμάνη· μόλις δύο ἄγκυραι κατὰ σκόφος κκορποῦν νὰ συκρατήσουν τὴν παράταξιν. Τῆς εὐκαιρίας δρᾶνται παρατόλμως οἱ Τούρκοι· δεκατρεῖς φρεγάται καὶ κορβέται, ἡ πρωτοπορεία, ἐπιφαίνονται οὐριοδρομοῦσαι. Ὁ ναύαρχος δὲν προφθάνει σχεδὸν νὰ ὑψώσῃ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ σήματα: «Ὁ ἐχθρὸς ἐν», «Ὁ ἐχθρὸς ἔρχεται ἀπάνω μας», «τ' ἄρματα ἰστὴν κουβέρτα!» — «Ὅσοι εἰσθε εἰς τίρα κανονιοῦ, ἀρχίσατε πυρ!»

*) Ἡ πρώτη ἐλληνικὴ ἐφημερίδα, ἀκροβατοῦσα ὑπὸ τοῦ Μάγερ.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἕλληνες, φρονίμως σκεπτόμενοι καὶ μὴ θέλοντες νὰ πάθουν ὅ,τι οἱ Γάλλοι εἰς τὸ Ἀδουαίρ, κόπουν τὰς ἀγκύρας των, ὁ δὲ κλύδων ἀναλαμβάνει νὰ χωρίσῃ τοὺς ἀντιμαχομένους. Τὸ κύμα ἀρρίζει, λυσσᾷ, χοροπηδᾷ ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, εἰσβάλλει διὰ τῶν κανονιοθυρίδων τὰ πυροβόλα πρέπει νὰ κλείσουν, τὰ πυροβόλα νὰ προσδεθοῦν στερεῶς, ἡ μάχη νὰ ἀναβληθῇ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς τοῦ... Ποσειδῶνος.

Τὴν μεθεπομένην, δευτέρα συνάντησις ὁ πυρπολιτὴς Πολίτης ἀνατινάζει εἰς τὸν ἀέρα τὴν κορβέταν τοῦ Μουσταφᾶ-Τζεμελῆ. Τὸ θέαμα εἶνε φοβερόν. Πελώριον νέφος καπνοῦ, ἄνω λευκόν, μαῦρον καὶ πύρινον κατὰ τὴν βάσιν, ὑψοῦται βραδείως πρὸς τὸν οὐρανόν· καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ ἄνεμος τὸ σκορπίζει, τίποτε δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκεῖ ὅπου πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐμάχετο ἡρωϊκῶς ἡ υπερήφανος κορβέτα τοῦ καπτὰν-Μουσταφᾶ.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ μάχη μετατίθεται πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ Ἀράξου, στὴν κάδο-Πάκα. Οἱ Τούρκοι κλίνουσι πρὸς τὰς Πάτρας καὶ οἱ Ἕλληνες διώκουν μὲ ὅλα τὰ πανιά. Ὁ ἄνεμος ὅμως μεταβάλλεται καὶ τότε διώκουν οἱ Τούρκοι «μὲ ὅλα τοὺς τὰ πανιά καὶ κουρτελάτσες».

Ἐξάφνα ὅλα ἔμου τὰ ἐλληνικὰ ἀνακαχεύουν καὶ ἀναμένουν τὸν ἐχθρόν. Εἶνε ἡ πέμπτη καὶ ἡμίσεια τῆς ἐσπέρας· ἡ πάλῃ ἀρχίζει πεισματώδης. Τὸ ἐλληνικὸν πυροβολικὸν ὅταν ἔρχεται «μέσα εἰς τὴν τίραν του», ἔχει τὴν ὑπεροχὴν. Ἡ τουρκικὴ ἐν τούτοις ναυαρχίς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος, σημαίνει παραγγέλματα ὄντως ἀπροσδόκητα, καὶ ἐκ τοῦ κόλπου τῶν Πατρῶν προστρέχουν τέσσαρα τουρκικὰ πυρπολικά.

Οἱ Τούρκοι φαίνονται μελετώντες νὰ ποδίσουν ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῶν. Τοῦτο φέρει εἰς τὸν ἀγῶνα τοὺς Ἕλληνας πυρπολιτὰς διώκουν ὀρμητικῶς, δύο δὲ ἐφόλκια αὐτῶν μετὰ πυροβολικοῦ καὶ τουφεκιστῶν, ἐπιτίπτουν ἐναντίον ἐνὲς τῶν τουρκικῶν πυρπολικῶν καὶ τὸ καταλαμβάνουν. Τὰ πληρώματα τοῦ στόλου ἀφίνουν πρὸς στιγμὴν τὰς ἄπτρας καὶ τὰ μάκτρα τῶν πυροβόλων, καὶ ἀναβαίνουν εἰς τοὺς ἐπιτίλους διὰ νὰ ἐπευφημήσουν ἐνθουσιωδῶς τοὺς ἡρωϊκοὺς «συντρόφους».

**

Ἡ μοιραρχίς «Ἀθηνᾶ» μάχεται εἰς τὸ πυκνότατον τῆς παρατάξεως. «Τοὺς ἐδαιμονίσμας μὲ τὰ κανόνια μας», λέγει τὸ ἡμερολόγιον. Ὁ ἀντιναύαρχος, μὲ τὸ κανονιάκι στὸ μάτι, παρακολουθεῖ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τοῦ ἐπιστέγου μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν του, ἀνακρινὼν εἰς

αὐτοὺς μετὰ τῆς συνήθους του ζωηρότητος τὰς παρατηρήσεις του, δίδων τὰς διαταγὰς του:

— «Ὁ ἄρχηγὸς πολεμᾷ σκληρὰ καὶ κάνει σενιάλον νὰ βαστάξωμεν τὸν πόλεμον, καὶ ἡ νίκη εἶνε ἰδική μας. — Καπτὰν Μανωλάκη, κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο σενιάλο στὰ δικά μας τὰ καράβια. — Καπτὰν Νικολῆ, ὁ Πονέντε-Μαίστερος δυνάμωσε πολὺ: μαζέψτε τὰ πανιά κι' ἀφήστε μονάχα τὴν γάμπια καὶ παροκέτο καὶ αὐτὰ δεμένα μὲ μούδες, αἵντε γιὰ σοῦ!»

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΕΖΛ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΕΤΕ τὸ Πέζλ; Εἶνε ἀγγλικὴ λέξις (Puzzle) καὶ ἀγγλικὸν παιγνίδι. Ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ μίαν εἰκόνα κομματιασμένην, τὴν ὁποίαν οἱ παῖται πρέπει νὰ νασχηματίσουν, συναρμολογούντες τὰ κομμάτια.

Ὑπὸ τὴν στοιχειώδη του μορφήν, τὸ γνωρίζετε αὐτὸ τὸ παιγνίδι:

Κάποτε θὰ ἡγοράσατε ἡ θὰ σᾶς ἐχάρισαν ἕνα κουτάκι μὲ δώδεκα ἢ δεκαεὶ κύβους, ἀπὸ καρτόνι ἢ ἀπὸ ξύλον, εἰς κάθε πλευρὰν τῶν ὁποίων ὑπάρχει ζωγραφισμένον καὶ ἀπὸ ἕνα κομμάτι εἰκόνης. Μὲ τοὺς κύβους αὐτοὺς καὶ μὲ ὀλίγον κόπον, τὰ παιδιὰ σχηματίζουν τέσσαρας διαφόρους εἰκόνας, κατὰ τὰ τέσσαρα «ὑποδείγματα» ποὺ ἐμπεριέχονται ἐπίσης εἰς τὸ κουτί.

Αὐτὴ εἶνε ἡ βάσις τοῦ ἀγγλικοῦ Πέζλ, τὸ ὅποτον ἐστρελλάνει σήμερον μικροὺς καὶ μεγάλους. Μία εἰκὼν διηρημένη, ὅχι πλὴν εἰς δώδεκα ἢ δεκαεὶ, ἀλλ' εἰς χίλια καὶ δύο χιλιάδες κομμάτια! Φαντασθῆτε τώρα τί κόπος, τί ὑπομονὴ καὶ τί καιρὸς χρειάζεται διὰ νὰ συναρμολογηθοῦν ὅλ' αὐτὰ καὶ νὰ ποτελεσθῇ ἡ εἰκὼν! Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ τοιαύτη ἀσχολία γεννᾷ πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ δίδει μεγάλην ἡδονήν. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται πῶς περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ Πέζλ συναθροίζονται ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἀπὸ τοῦ πάπου μέχρι τοῦ ἐγγόνου, καὶ οἱ φίλοι των, καὶ οἱ προσκεκλημένοι των, καὶ πολλὰκις ξημερώνονται ἐκεῖ, διὰ νὰ σχηματίσουν μόλις τὸ ἐν δέκατον τῆς διαβολοεικόνης!..

Σημειώσατε δὲ ὅτι οἱ παῖται τοῦ Πέζλ δὲν εἶνε πάντοτε κοινοὶ ἄνθρω-

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Εἰς τὸν λοχαγὸν τῶν οὐσάρων καὶ ἐπιστολὴν ὑπαπιστῆν τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ, ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἔχει ἀναθέσει ἐπικίνδυνον ἀποστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ ὁ μικρὸς βοηθὸς Τιάρκος. Ὁ Βοδὲγ, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀτσιγγάνων καὶ θεὸς πατὴρ τοῦ Τιάρκου καὶ τῆς Ζινέττας, μετρημένους τώρα εἰς μονόφθαλμον ἐπαίτην, τριγυρίζει τὴν οἰκίαν τοῦ Κορμᾶ, — εἰς τὴν πόλιν Μπραουνάου τῆς Αὐστρίας, ὅπου καὶ τὸ στρατοῦ χεῖρον τοῦ Ναπολεόντος, — διὰ νὰ μάθῃ ἂν ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ σύζυγός του Λευκοθέα σκοπεύουν νὰ κρατήσουν καὶ νὰ ἐνδοθεῖσιν τὸν μικρὸν Τιάρκον, τὸν ὁποῖον ἔχον εὐρὴν εἰς τὸν δρόμον, ἐπιτήδεος ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τοῦ Βοδὲγ.

Ὁ Τιάρκος ἡ θὰ συνώδευσεν τὴν Λευκοθέαν, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ Παρίσι, ἡ θὰ ἔμενεν ἐκεῖ, ἐγκαταλειπόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ Βοδὲγ ἦτο ἐτοιμὸς νὰ τὸν ξαναπάρῃ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας τὴν ὁποίαν διηγῆθημεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ὁ μικρὸς βοηθὸς, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πρωὶ διὰ νὰ εὐρὴ τὴν ἀτσιγγάνικην στολήν, τὴν ὁποίαν ἔχον ὑποσχέσθῃ εἰς τὴν λοχαγόν.

Ὁ Βοδὲγ ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὴν συνήθη του θέσιν παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ἐτριγύριζε τὸν κήπον τοῦ Κορμᾶ, ἀγνωρίστος πάντοτε καὶ παρατηρῶν τὰ πάντα.

Μόλις εἶδεν ἐξερχόμενον τὸν Τιάρκον, ἤρχισε νὰ τὸν ἀκολουθῇ, ἀποφασισμένος νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ γὰρ τοῦ ὁμιλήσῃ, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ τοῦ δώσῃ γνωριμίαν.

Ὁ γέρων βοηθὸς θὰ ἔμπορουν εὐκολώτατα νὰ ἀπατήσῃ τὸν μικρόν καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ τῷ διηγηθῇ ὅλα ὅσα τῷ συνέβαιον ἀπὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ.

Ὁ Τιάρκος ἐφαίνετο δισταζὼν ποίαν διεύθυνσιν νὰ λάβῃ καὶ ἐκύταξε γύρω του ὡς ἀναζητῶν κάποιον, τὸν ὁποῖον δὲν εὕρισκεν. Ἐπιτέλους ἐξεκίνησε, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν ἐπαίτην, καὶ ἀφ' οὗ διεσχίσε τὰς κυριώτερας ὁδοὺς τοῦ Μπραουνάου, πάντοτε ἀκολουθούμενος ματ' ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Βοδὲγ, ἀφῆκε τὴν πόλιν καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἠλπίζε νὰ εὐρὴ ἐκεῖ, παρὰ τὰ ὀχυρώματα, τὸν ἄνθρωπόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν παρηκολούθει...

Ὁ μικρὸς ἐπλανᾶτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ με βραδύ βήμα, συλλογίζόμενος ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς τὴν στολήν, τὴν ὁποίαν ἔχον ὑποσχέσθῃ καὶ πῶς ἀπερίσκεπτος εἰς τὸν λοχαγόν. Ἡ

ἀποτυχία αὐτῇ ἐπλήγνε τὴν φιλαυτίαν του. Θὰ ἦτο τὸσον εὐτυχὴς ἂν ἔμπορουνε νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν νέον του προστάτην καὶ εἰς τὴν σύζυγόν του, οἱ ὁποῖοι τῷ εἶχαν δεῖξῃ τὴν καλὴν σύννην!...

Ἐξάφνα, στραφεὶς, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.

Ἐκεῖ-πέρα, κοντὰ εἰς τὸ μέγαλον ἐκεῖνο δένδρον, δὲν ἦτο ὁ ζητιάνος μὲ τὸν μαῦρον ἐπίδεσμον; Ναι, καλέ! αὐτὸς ἦτο!

Ὁ Τιάρκος ἔτρεξε γρήγορα πρὸς τὸν ἐπαίτην ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ τοῦ φύγῃ. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε καλοκαθῆσθαι παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου καὶ ἐφαίνετο περιμένων τὴν ἐλεημοσύνην τῶν διαβατῶν.

Ὁ μικρὸς βοηθὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ τσέπη ἦτο γεμάτη χάρις εἰς τὴν Λευκοθέαν, ἔρριπεν ἐν νόμισμα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πτωχοῦ γέροντος.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, (*) ἀπεκρίθη αὐτὸς μὲ ἡλκωμένην φωνήν, ἡ ὁποία δὲν ὑπενοῦμιζε διόλου τὴν εὐχὴν τοῦ βασιλέως Βοδὲγ. Κάθεσαι λιγὰ καὶ κοντὰ μου, μικρὲ μου φίλε, ἂν δὲν σοῦ κακοφαίνεται, νὰ κάμῃς συντροφιά τοῦ ζητιάνου τοῦ Μονομμάτη;

— Μπα; ἔτσι σὲ λένε; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος ἐκπληκτος.

Ὁ γέρων ἐξηγήσεν, ὅτι τὸ παρατσούκλι ὠφείλετο εἰς τὸν μαῦρόν του ἐπίδεσμον, ἐπειτα ἠρώτησε τὸν μικρόν ἂν ἤθελε νὰ τῷ δεῖξῃ τὰ ὠραῖα μαχαίρομάνικα ποὺ κατεσκεύαζε.

Ταῦτα λέγων, ἐξήγαγεν ὀλόκληρον συλλογὴν ξυλινῶν καὶ κοκκαλινῶν λαβῶν, καὶ τὰς παρέταξεν ἐνώπιον τοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος, περιχαρὴς διότι τῷ ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ νοήσῃ ὀμιλίαν μὲ τὸν Μονομμάτην, ἔσπευτε νὰ καθῆσθαι πλησίον τοῦ ἐπὶ τῆς γλῶσσης.

Ἀφ' οὗ ἐθαύμασε τὰ μαχαίρομάνικα, ὁ Τιάρκος, καὶ πῶς στενωχωρημένος, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐπρότεινεν εἰς τὸν ζητιάνον νὰ τῷ δώσῃ τὰ ρούχά του, ὅταν ὁ Μονομμάτης τὸν ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Δὲν εἶσαι βέβαια ἀπὸ ἐδῶ... Μπήκες εἰς τὸ Μπραουνάου μὲ τὸ στρατὸ τοῦ Ναπολεόντος;

Ὁ Τιάρκος ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἦτο οὕτε Γάλλος, οὕτε Αὐστριακός, ἀλλ' ἀτσιγγανός.

— Καλὰ τὸ ἐκατάλαβα, ἀπήντησεν ἀπαθῶς ὁ Βοδὲγ, προσποιούμενος ὅτι προσέχει εἰς τὰ μαχαίρια του. Φαίνεται ὅμως, δὲν θὰ ξεύρῃς ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς ἀτσιγγανούς νὰ μένουν εἰς μέρη κατεχόμενα ἀπὸ τὰ στρατεύματά του. Πῶς σὲ ἀφίνουν οἱ γονεῖς σου νὰ γυρίζῃς

*) Ἰδε εἰκόνα προηγούμενου φύλλου, σελ. 62.

ετήν πόλι, με κίνδυνον νὰ σὲ συλλάβῃ καμμία περίπολος;

— Δὲν ἔχω γονεῖς, ἀπήντησεν ὁ Τιάρκος.

— Ὁ ἀφέντης σου τότε;

— Ὁ ἀφέντης μου χάθηκε.

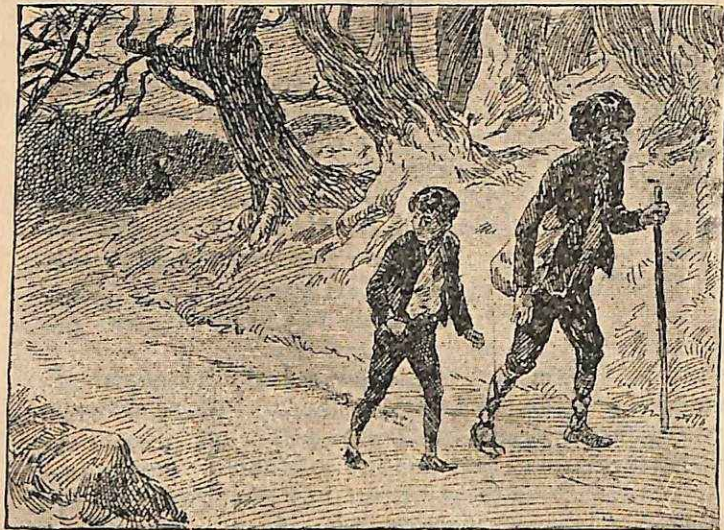
— Πῶς τὸν ἔλεγαν;

— Βοδῶγ.

Ὁ γέρον, ἀπαθέστατος, ἔκαμε τάχα,

Εἰς τοῦτο ὁ μικρὸς ἔγεινε κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸν. Ὁχι, ἦτο ἀδύνατον ἀγαποῦσε τὸν βασιλέα, καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἀγαποῦσεν ἐπίσης. Ὁχι! Ὁ Βοδῶγ δὲν θὰ τοῦ ἔκαμνε ποτὲ κακόν, καὶ ἂν τὸν ἐγκατέλειπε, θὰ τὸ ἔκαμε διότι δὲν ἤμπορούσε νὰ κάμῃ διαφορετικά...

Βλέπων τὸν θυμὸν τοῦ Τιάρκου, ὁ ἐπαίτης ἐμειδίασεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν· ἀλλ' ἐξήλειψε ταχέως τὸ μείδιμά του, καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ ἀδιαφόρως δῆθεν μετὰ τοῦ μικροῦ, καὶ νὰ τὸν ἐρωτᾷ. Ἀνύποκτος ὁ Τιάρκος, τῷ εἶπεν ὅσα ὅσα ἐπεθύμει νὰ μάθῃ: πῶς τὸν ἐδέχθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ, πῶς τὸν ἡγάπησαν, πῶς ἐσκέπτοντο νὰ τὸν πάρουν μαζί των εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἶπεν ἀκόμη καὶ διὰ τὴν μυστικὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀξιωματι-

«Ὁ Τιάρκος διέκρινε μίαν σκιάν...»

οῦ, «συγκεντρώνει τὰς ἀναμνήσεις του.

— Ναι, ναι, εἶπε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπήντησα εἰς τὸν δρόμον ἕνα γέροντα ποῦ τὸν ἔλεγαν ἔτσι... Δὲν ἦταν ψηλός, με μακρὰ ἄσπρη γενειάδα;

— Μάλιστα, αὐτὸς ἦταν! ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ ὁ μικρὸς συγκεκινημένος, με τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐμάθανε τι ἀπέγεινεν ὁ κύριός του. Πέ μου γρήγορα, ποῦ εἶνε;

— Τώρα; πολὺ μακρὰ βέβαια. Οἱ Γάλλοι τοῦ πήραν τὸ κόκκινο ἀμάξι.

— Ἄ, ἐπιθύρῃσεν ὁ Τιάρκος· τὸ ἀμαξοπιστό· ἀπὸ ἡ Ζινέττα;

— Ὅα λὲς βέβαια γιὰ ἕνα ὥρατο κοριτσάκι με ξανθὰ μαλλιά, ποῦ εἶχε μαζί του;

— Ἀκριβῶς.

— Λοιπὸν, παιδί μου, μὴν ἐλπίζης πῶς θὰ ἴδῃς γρήγορα οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὴν ἄλλη. Τοὺς ἐστεῖλαν εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαίως. Ἐφυγε γιὰ τὸ Παρίσι με συνοδεία χωροφυλάκων.

Χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ ὁ μικρὸς διὰ τὸ ἀπίθανον τῆς διηγέσεως τοῦ ἐπαίτου, διότι εὗρισκε φυσικώτατον τὸ νὰ πασχαλίσῃ τοὺς χωροφύλακας τοῦ ὁ Ναπολέων διὰ νὰ συνοδεύσουν τὸν βασιλέα Βοδῶγ, δὲν ἤμπορούσε μολοντοῦτο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς εὗρεθῇ εἰς τὸν δρόμον ἐγκαταλειμμένος.

— Φαίνεται ὅτι ὁ ἀφέντης σου ἤθελε νὰ σὲ ξεφορτωθῇ, τῷ εἶπεν ὁ Μονομάτης.

κού, διὰ τὴν ὁποίαν ἐχρειάζετο μίαν φορεσιὰν ἀτσιγγάνου.

— Εὐκολώτατο πράγμα, ἀνέκραξεν ὁ Μονομάτης· ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω τὴ δική μου.

Εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν ὁ μικρὸς ἀνεσκήρτησε. Κ' εὐχαριστήσας με διάχυσεν τὸν νέον του φίλον, τὸν ἡκολούθησεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅπου, καθὼς τῷ εἶπε, θὰ τῷ παρέδιδε τὴν πολυπόθητον στολήν.

Καθ' ὅδον ὁ Μονομάτης συνεβούλευε τὸν Τιάρκον.

— Βλέπεις, παιδί μου, τῷ ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συλλογίζεσαι; πᾶς τὸν παλιὸ σου ἀφέντη, ποῦ, ὅπως καὶ νὰ πῇς, σὲ παράτησε. Ἀφοῦ ἡ καλή σου τύχη σ' ἔρριξε στὰ χέρια Γάλλων ποῦ σ' ἀγαποῦν, νὰ κάμῃς, ὅτι μπορεῖς γιὰ νὰ μείνῃς μαζί τους καὶ νὰ γίνῃς καὶ σὺ Γάλλος. Αὐτὸ εἶνε τὸ μέλλον σου!

— Περιέργο! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος· μὴν λὲς τὰ ἴδια ποῦ μοῦ ἔλεγε καὶ ὁ ἀφέντης μου τὴν ἡμέρα ποῦ τὸν ἔχασα.

— Μὰ γιατί εἶνε τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς, ἀπεκρίθη ὁ Μονο-

μάτης. Καὶ μεταβάλλων ἀκόμη περισσέτερον φωνὴν καὶ τρόπον, ἐπήνεσε πολὺ τὸν Τιάρκον ποῦ ἐσκέφθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἀξιωματικὸν εἰς τὴν ἐκστρατεῖαν του.

— Νὰ κάμῃς, ὅτι μπορεῖς γιὰ νὰ βοηθήσῃς τὸ λοχαγὸ 'ς αὐτὴν τὴν περίστασι, τῷ εἶπε. Ἄν φανῇς γενναῖος, ἐξυπνος, ἐπιτήδειος, ὁ νέος σου προστάτης δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ, καὶ ἴσως σὲ κάμῃ στρατιωτικόν, π.ὺ εἶνε βέβαια καλλίτερον παρ' ἂν ἔμενες ἀτσιγγάνος.

Οὕτω συνομιλοῦντες, ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἔμενεν ὁ ἐπαίτης.

Ἦτο καλὸν ξενοδοχεῖον εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Ἄν ὁ Τιάρκος ἦτο ἐμπειρότερος, θάπορῃς πῶς ἕνας πτωχὸς ζητιάνος σὰν τὸν Μονομάτην ἤμπορῃς νὰ κατοικῇ εἰς τόσον εὐπρεπὲς ξενοδοχεῖον! Ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν ἐσκέπτετο τώρα ἄλλο ἀπὸ τὴν στολήν, καὶ ἐπερίμενεν εἰς τὴν θύραν νὰ τῷ τὴν φέρῃ ὁ Μονομάτης.

Πραγματικῶς, μετ' ὀλίγον ὁ τόσον ὑποχρεωτικὸς ζητιάνος ἐπανῆλθε κρατῶν δέμα ὀγκῶδες.

— Πάρε, εἶπε πρὸς τὸν Τιάρκον· δὲν λείπει τίποτα· οὔτε τὸ σακκοῦλι μετὰ τὰ μαχαιρομαρμάρικα μου· ἔτσι ντυμένος ὁ ἀφέντης σου, θὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ ἀπ' ὅπου θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ κανεὶς.

— ὦ, εὐχαριστῶ πολὺ! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος περιχαρῆς.

Ἡθελῆσε τότε νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐπαίτην τὰ χρήματα, μετὰ ὅποια τὸν εἶχεν ἐφοδιάσῃ ἡ Λευκοθέα· ἀλλ' ἐκεῖνος ἡρνήθη με ἀξιοπρέπειαν.

— Κράτησε τὰ λεπτὰ σου, τῷ εἶπε, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς τὰς συμβουλὰς μου. Γίνου Γάλλος στρατιώτης!

— Τί νὰ κάμω! ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος με στεναγμόν· ἀφοῦ δὲν πρόκειται πᾶς νὰ ξαναἰδῶ τὸν ἀφέντη μου καὶ τὴ Ζινέττα!..

Καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ, φέρων θριαμβευτικῶς τὸ δέμα του.

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἡ σύζυγός του, οἱ ὅποιοι δὲν ἐβασίσθησαν καὶ πολὺ εἰς τὴν ὑπόσχασιν τοῦ μικροῦ βοηθοῦ, με πολὺ εὐχάριστον ἐκπλήξιν ὑπεδέχθησαν τὰ ράκη τοῦ Μονομάτη.

— Ὡρισμένως, ἐσκέφθη ὁ Κορμᾶς, τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε τετραπέρατο!

Καὶ ἀφοῦ τὸν συνεχάρη θερμῶς, τῷ

«Νὰ κάμῃς, ὅτι μπορεῖς γιὰ νὰ βοηθήσῃς τὸ λοχαγόν...» (Σελίς 72, στ. γ')

ἀνήγγειλεν ὅτι θάνεχώρουν μαζί τὴν ἰδίαν νύκτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Κορμᾶς.

Ἦτο περίπου ἡ ἐνδεκάτη ἑσπερινή, ὅταν ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς, μετῃ μετῃ μετὰ τὰ φορέματα τοῦ Μονομάτη, παρηλλαγμένος με ψεύτικα γένεια, με βαμμένα χέρια, καὶ με τὸ διασκήν τοῦ ζητιάνου εἰς τὸν ὦμον, ἦλθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Τιάρκον ὅτι ἦτο ὥρα νὰ ξεκινήσουν.

Ὁ μικρὸς ἐξήτασε προσεκτικῶς τὸν ἀξιωματικόν, καὶ βλέπων αὐτὸν τόσον

τελειῶς ἀγνώριστον, τῷ εἶπε μετὰ χαρᾶς ὅτι, ἂν τὸν συνήντα εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν βοηθῶν, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ὡς ἀτσιγγάνον.

Οἱ δύο, ἀκολουθοῦμενοι καὶ ὑπὸ τῆς Λέας, τὴν ὁποίαν, διὰ νὰ ὁμοιάζουν περισσότερον με ἀληθινούς βοηθούς, ἀπεφάσισαν νὰ πάρουν μαζί των, κατέβησαν ἀθρόμβως εἰς τὸν κήπον, ὅθεν ἐλογάριαζαν νὰ ἐξέλθουν, χωρὶς νὰ κινήσουν τὴν προσοχὴν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν γειτόνων.

Ἡ Λευκοθέα τοὺς συνώδευσεν μέχρι τῆς μικρᾶς θύρας. Με πόσῃ συγκίνησιν ἡ χορεύτρια ἀπεχαιρέτησε τὸν σύζυγόν της! Ἀλλ' ὡς θαρραλέα σύζυγος στρα-

τιωτικοῦ, συνεκράτησε τὰ δάκρυά της καὶ ἡσπάρθη διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἀξιωματικόν, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καὶ τὸν Τιάρκον.

— Νὰ εἰσθῇ ἡσυχῇ, κυρία Λευκοθέα, τῆς εἶπεν ὁ μικρὸς εἰς τὸ αὐτί· θὰ γυρίσωμε σῶσι καὶ ἀδελφεῖς. Οἱ δρόμοι ἐμένα με γνωρίζουν!..

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ τὸ παιδίον ἐξήλθον ἀκωλύτως ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἐπῆραν τὸν δρόμον τοῦ Λίντς.

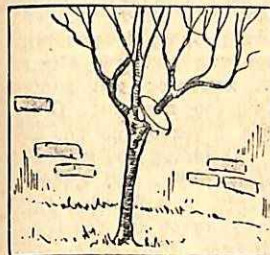
Ἐβάδιζαν ἀπὸ τινων στιγμῶν ἐπὶ τῆς ἐρήμου λεωφόρου, ὅταν ὁ μικρὸς βοηθὸς εἶπε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν:

(Ἐπετα συνεχῆς)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Δένδρον με βραχιόλι.

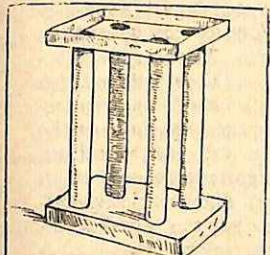

Τὸ δένδρακι ποῦ βλέπετε ἐδῶ εἶνε νεαρὰ κερασσία, ἡ ὁποία ἐτοιμάζεται ν' ἀνθίσῃ. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ μόνον βεβαίως δὲν θὰ ἤξιζε τὴν τιμὴν νὰ

φωτογραφηθῇ, ἐὰν δὲν ἦτο ἀπὸ τὰ σπανιώτατα δένδρα εἰς τὸν κόσμον ποῦ φοροῦν...βραχιόλι!

Τὸ βραχιόλι τῆς κερασσίας μας εἶνε ἀπλούστατα ὁ πάτος μιᾶς πηλίνης γάστρας. Εὐρέθῃ ἐκεῖ ἐμπρὸς τῆς ὅταν ἐφύετο, καὶ ὁ κλάδος ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ πηλίνου δίσκου, τὸν ὁποῖον συμπιέσκει οὕτω πρὸς τὰ ἐπάνω μετὰ τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς βλαστήσεως. Ὁ κλάδος ἐξηκολούθησε νὰ μεγαλόνῃ, φορῶν πάντοτε τὸν πάτον τῆς γάστρας, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὸ μέσον τοῦ δένδρου, ἐκεῖ ὅπου τελειώνει ὁ κορμὸς καὶ ἀρχίζουν αἱ διακλαδώσεις.

Τὰ κηρία τοῦ βοσκῶ

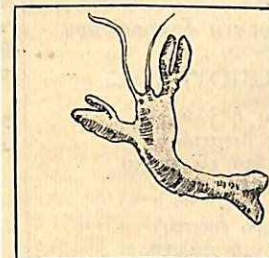

Γέρων βοσκός, ὑπηρετῶν εἰς ἕν κτήμα τοῦ Καίμπριτς, ἀπὸ τῆς νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας κατασκευάζει μόνος τὰ κηρία του. Πρὸς τοῦτο μεταχειρίζεται τὸ μηχανήμα ποῦ βλέπετε ἐδῶ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσαρας σωλήνας, οἱ ὅποιοι ὑποβάσταζον ἕνα δίσκον καὶ σχηματίζουν ἐπ' αὐτοῦ τέσσαρας τρύπας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ γέρων βοσκὸς χύνει λίπος καὶ κηρὸν ἀναλελυμένον, ἀφοῦ τοποθετήσῃ εἰς κάθε σωλῆνα τὸ φυτίλι του. Ἀμα κρῶσιν τὰ κηρία,

ἐξάγονται ἀπὸ τὸ καλούπεια των καὶ εἶνε ἔτοιμα νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Τὸ μηχανήμα αὐτὸ εἶνε ἀρχαῖον. Ὁ βοσκὸς τὸ ἐκλήρονόμησεν ἀπὸ τὴν πάππον του, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὸ εἶχεν εὐρη εἰς τὸ σπιτί.

Περίεργος ρίζα

Ἡ ρίζα αὐτὴ ἀνευρέθη ἐσχάτως εἰς ἕνα κήπον τῆς Ποιμερανίας. Ὁμοιάζει καταπληκτικῶς με καρβίδαν. Ἡ δὲ εἰκὼν ποῦ δημοσιεύμεν, εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν, ἡ ὁποία ἐγείνε μόνις ἡ ρίζα ἐξήχθη ἀπὸ τὴν γῆν, χωρὶς νὰ τροποποιηθῇ διόλου.

Σιγματισμὸς πρωτοφανὴς

Ὁ κ. Μάντερς, ἕνας ἰδιοκτήτης τοῦ Ἄγγλος, συνέλαβε τὴν παράδοξον ἰδέαν νὰ ζωγραφίσῃ ἐπὶ τῆς φαλάκρας τοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου Ζ' διὰ στιγμήματισμοῦ! Τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἐστοίχισε πολλοὺς πόνους εἰς τὸν δυστυχῆ κ. Μάντερς, διότι, ὡς γνωστὸν, εἰς τὴν σιγματισμὸν τὸ δέμα κεντᾶται με βελόνας, ἐξετελέσθη ἐν τῷ δέκα ὥρῶν ὑπὸ τοῦ διασχήματος σιγματιστοῦ ζωγράφου Μπούρσετ. Ἡ ὁμοιότης εἶνε τελεία. Ἀλλὰ τί τρέλλα!..

Ὀπτικὸν Πείραμα.

Θέλετε νὰ ἴδῃτε ἐὰν ἔχετε καλὰ μάτια; Ἀτενίσσατε ὀλίγον τὰ τρία αὐτὰ

γράμματα. Ἐὰν σᾶς φανοῦν τοῦ ἰδίου ἐντελῶς μαύρου χρώματος καὶ τὰ τρία, σημαίνει ὅτι βλέπετε καλά. Ἐὰν ἀπε-

ναντίας κάποιον σᾶς φανῇ βαθύτερον ἢ ἀνοιχτότερον ἀπὸ ἄλλο, σημαίνει ὅτι ἡ ὁρασίς σας εἶνε ἐλαττωματική.

Διόρθωσις:—Ἡ ὁδηγία τοῦ Ὀπτικοῦ Πειράματος τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἐδημοσιεύθη λαθασμένη. Πρέπει νὰ κλείσατε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν καὶ νὰ πλησιάσατε βραδέως τὸ Χ πρὸς τὸν δεξιόν. Τότε θὰ ἐξαφανισθῇ διὰ μίαν στιγμὴν ὁ λευκὸς κύκλος.

Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ποῦ εἶνε ὁ Ταυρομάχος;

Λύσις

τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ προηγουμένου φύλλου:

Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ μικροῦ, μετὰ τῶν γραμμῶν ποῦ παριστάνουν τὸν δρόμον, διακρίνεται τὸ ἔτος 1872.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοί, Κεφ Β

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

..... Είπε η μυρουδιά του ρόδου που μα-
ράθηκε, είνε η επιφύλαξη του παλιού τραγου-
διού που ακούσαμε κάποτε, και όμως αντη-
χει πάντοτε εις το βάθος της καρδιάς μας...
Είνε το ξηρό πατημένο λουλούδι που βρίσκο-
με ανάμεσα στα φύλλα των βιβλίων μας και
μιάς θυμίζει, ότι εποθήσαμε, ότι εκλαύσαμε,
ότι είχαμε και δεν έχουμε πιά. Είνε η γλυκειά
παρηγοριά εκείνων που δυστυχούν, ο έπικνος
εκείνων που έκαναν μια καλωσύνη, αλλά
και το αιώσιο βάσανο εκείνων που την καρ-
διά των βαρύνει μια παρασμένη κακία...

Αγαπάτε την καλήν θεάν που λέγεται
Ανάμνησις. Μεθαύριον, όταν θα γίνετε με-
γάλοι, όταν τα άγνα μέτωπα σκιάσουν αι
φροντίδες, να ξεμυρθείτε πόσες φορές θα κλυ-
σετε ανακουφιστικά έμπρός 'ς ένα παλιό βι-
βλίο, έμπρός 'ς ένα παιδικό φόρεμα, έμπρός
'ς ένα άνηθο ξηρό, και πόσες φορές δεν θα
βρήτε την λήθη κάθε δυστυχίας μέσα 'ς ένα
παλιό τραγούδι που θα σάς μεταφέρει εις την
καλή χρονιά που το πρωτοακούσατε!

Δούκισσα των Σαλώνων

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Είχα το μέτωπο άκουστικό έπάνω στο
γαλάνι του παραθύρου, και με λυπημένη καρ-
διά έδλεπα έξω τας καταστροφές του
βορριά που φυσούσε με μεγάλη μανία, λές
κ' έμάλυνε με τα στοιχεία.

Τά δένδρα στο δρόμο έγερναν ως τη γή
σαν σπασμένα.

Και τα πουλάκια τρομαγμένα πετούσαν
γοργά στη φωλιά τους.

Ο άσπλαγχτος βορριάς ως κι' αυτή τη
μαργαρίτα, που είχα έγω φυτεύσει και τόσο
πολύ αγαπούσα, την έσπασε.

Ο ούρανος είνε σαν μολυβένιος' κι' ο ή-
λιος που μόλις φαίνεται από την άκρη μιάς
νεφέλης, θα δύση' αίματωσεν είνε, λές κι'
αυτός με τη φύσι λυπημένος είνε.

Αχ, μια τέτοιο μελαγχολική μέρα έδυσε η
ζωή του αγαπημένου μου μπαμπά.....

Κι' άγαπώ τον μελαγχολικό και βραρυτέ-
νικο χειμώνα, γιατί' είνε το αιώσιο μνημό-
συνό Του.

Γλυκειά Έλπις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ

Είχα μεγάλη χαρά εκείνη την πρωτοχρο-
νιά, γιατί έκλεινα τα δεικνέμενα και ο μπα-
μπάς μου είχαν υποσχεθί μίαν ώραίαν πολι-
τικήν φορεσίαν. Πραγματικώς, το πρωί έκτυ-
πησαν αλληλοδιαδόχως την πόρτα μας ο
ράπτης, φέρων μίαν καινούργη ένδυμασίαν,
και ο καπελλάς ένα σκληρό καπέλλο, φυ-
λαγμένο μέσα σε μια κάτωρη καπελιέρα.
Όσο γιά το μπασιτόν, αυτό θα το έφερνε
ο μπαμπάς το μεσημέρι.

Αντί λοιπόν πλέον ναυτικά! από της
επομένης θα είμαι ένας κομψός νεανίσκος
αυτό άσπεπτόν, και η καρδιά μου έπλημ-
μύριεν από χαρά.

Το μεσημέρι άρχισε λίγο ο μπαμπάς, και
η μαμά έβγαλαν έμένα και του αδελφού μου
να φάμε. Εφάγαμε με ήσυχία και χωρίς

κανένα έπεισόδιο. Όταν όμως ήλθεν η σειρά
των γλυκών, ά, τότε όλα κι' όλα, έγω ήθελα
τά περισσότερα. Και η γρίνια άρχισε με δ-
λγη της την επισιμόνητα.

Ο μικρός μου αδελφός ήτο έτοιμος να-
ρίσει τα κλάμματα γιά την άδικία που του
έκαναν, όταν η πόρτα της τραπεζαρίας ά-
νοιξε, και ένεφανίσθη ο μπαμπάς, κρατών
το μπασιτόνκι.

— Τά ήκουσα όλα, μου είπε σοβαρά, και
βλέπω, ότι ακόμη δεν είσαι αρκετά μεγάλος
γιά να φορέσεις πολιτικά!

Και το ώραϊον μπασιτόνκι που θα έστη-
φογύριζε τόσον ευμορφα εις τα χέρια μου,
έδοκίμασε την άνοχην του στην πλάτη μου.

Ανεβήθη λοιπόν η έξωτερική μου μετα-
μόρφωσις διά το έπόμενον έτος. Άλλ' έπειδή
έπειτα από ένα χρόνον έμεγάλωσα και τα
ρούχα δεν μου κάλυψε πιά, τα φύλαξα προς
ανάμνησιν. Τώρα, κάθε φορά που άνοιγω το
σεντόνι και βλέπω τα ρούχα και το μπα-
σιτόνκι, άναπολό τα εύτυχ ή εκείνα παι-
δικά μου χρόνια και... το πρωτοχρονιάτικο
έκείνο έύλο...

Δαρεντή Σταυροφόρα

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Η βοσκοπούλα η γλυκειά
τουό κάμπον η θυγατέρα,
βόσκει τ' άρνάκια τά λευκά
στη ρεμματιά κει πέρα.

Έχει τον ουρανό σκεπή
τους κάμπους γιά παλάτι,
τη χλόη τη πρασινοπή
την παίρνει γιά κρεβάτι.

Απ' το χωριό φεύγει πρωί
γυρίζει κάθε βράδυ
με το άγαπημένο της
τ' όλόλευκο κοπάδι.

... Και τραγουδεί όλημερίς
με τη γλυκιά φλογέρα,
ένα γλυκύτατο σκοπό
που σβύνει στον άέρα...

Γινός του Ίσκιου

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Κάθε πρωί, σαν πήγαινα στο σχολείο χα-
ρούμενος, με τά βιβλία στο χέρι, και στο νο-
μου το μάθημα της ημέρας, διάβαινα σιμά
από ένα δέντρο, που ήταν ίσα με κεί πάνω και
είχε κάτι κλαδιά που έγερναν ως κάτω στη
γή. Έκινούντο με τον άέρα άπάνω απ' το
κεφάλι μου' πόσο μ' άρεσε να βλέπω άνθη-
σμένα τα κλαδιά του!...

Μιά μέρα τη χαρά μου τη διεδέχθηκε η
λύπη και πήγαινα σκυμμένος, λυπημένος...
μιά κείνα έκινούντο και φιθύριζανε μεταξύ
τους λόγια που δεν τά καταλάβαινα, και νο-
μίζοντας πως ήσανε λόγια χαράς, σκεπτό-
μουν τι εύτυχισμένο που είνε...

Τό σχολείο τελείωσε, ήλθαν παύσεις, γρή-
γορα περάσανε και ξαναήρθε το σχολείο. Δια-
βαίνοντας από το μέρος που ήτανε το δέντρο
το εύτυχισμένο, δεν το είδα... Τό είχανε κό-
ψει γιά ν' ανοίξη ο δρόμος.

Τότε με θλίψε θυμήθηκα την ημέρα που τό
έμακάρισα τό φτωχό τό δέντρο... Άλήθεια
τί εύτυχισμένο που ήτανε!...

Εθνικός Ύμνος

ΕΒΗΚΕ ΑΣΠΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Η παροιμία «έβηκε άσπροπρόσωπος»
λέγουν ότι προήλθεν εκ του έπομένου περι-
στατικού.

Όθωμανός τις άναχωρών εκ της πατρίδος
του, άνέθεσε την επιτήρησιν των προβά-
των του εις ένα φίλον του. Ότος όμως πω-
λήσας τά πρόβατα, έσφετερίσθη το άντίτι-
μον. Μετά τινα καιρόν, έπανελθών ο κύριος
των προβάτων, εκάλεσε τον φίλον του να
τψ τά παραδώσῃ. Αυτός όμως ένεφανίσθη
κρατών δοχείον γαϊούρης και τψ είπε:

«Φίλε μου έμαθα ότι απέθανες και έμοί-
ρασα τά πρόβατά σου εις τους πτωχούς. Ό,τι
μου απέμεινε είνε αυτή η γαϊούρη, την ο-
ποίησαν και σου φέρω.» Ο κύριος των προβά-
των, ως ήτο έπόμενος, ώργισθη, και λαθών
τό δοχείον της γαϊούρης, τό άνέτρεφεν επί
τό προσώπου του κατακρατούς και τον εξέ-
θαλε της οικίας. Διαβάτης, ιδών αυτόν εις
τοιαύτην κατάστασιν, ήρώτησε την αίτίαν:

«Αί φίλε μου, άπεκρίθη έκείνος, όποιος
δίνει καλό λογαριασμό, βγαίνει άσπροπρό-
σωπος.»

Τοξέλλι

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ο Πλούταρχος διηγείται, ότι ο βασιλεύς
Πύρρος, κατά την εις Ιταλίαν έκστρατείαν
του, συνήντησε σκύλον, ο όποιος από τριών
ήμερών έφύλαττε τό σῶμα του δολοφονη-
θέντος κυρίου του, άνευ τροφής και ύδατος.
Καταπλαγείς ο Πύρρος εκ της άφοσίωσης
του ζώου, διέταξε τό στράτευμα να παρελά-
ση βραδέως. Όπως ο σκύλος άνεγνώρισεν εις
ένα εκ των στρατιωτών τον δολοφόνον, τον
όποιον και ήρπασεν από τον λαίμνον.

Αρίων

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΣ

Δύο Άγγλοι κούκεροι άπεχωρίσθησαν με
την ύπόσχεσιν νάλληλογραφώσιν. Άνυπόμο-
νος ο εις να λάβῃ ειδήσεις του συντρόφου
του, αλλά πιστός εις τον λακωνισμόν, άπο-
στέλλει εις τον άλλον φύλλον χάρτου, επί
του όποιου είχε χαράξῃ μόνον έν έρωτηματι-
κόν. Ο δεύτερος, άγνωσας τελείως, ότι το
έρωτηματικόν εσήμαινε «τί νέα;» και διά
να ικανοποιήσῃ την περιέργειαν του φίλου
του, τψ στέλλει διά του έπομένου ταχυδρο-
μίου και αυτός φύλλον χάρτου έντελώς ά-
γραφον. Τοῦτο εσήμαινε: «τίποτε!»

(Εκ του Γαλλικού) Άεροπεξοναύτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τάμαθες; ο Νίκος κατάπτε ένα ποντι-
κάκι!
— Καί τώρα;!!
— Ο γιαιτρός του είπε να καταπιῇ και μιὰ
γάτα!

Έστάλη υπό της Κεφαλληνιακής Αὔρας

ΠΟΛΥΠΑΘΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πολύπαθη Πατρίδα μας, στα λόγια αυτά αποκρίσου:

«Αν λιγοστοί είν' οί φίλοι σου κι' άμέτρητοι οί έχθροί σου
κι' αν σ' έφαρμάκωσε η σκληριά τόσα και τόσα χρόνια
κι' αν σουστρεψε τη ράχη της του κόσμου η καταφρόνια
κι' αν στήνουνε στο δρόμο σου σε κάθε βήμα φράχτη
κι' αν κάθε μάχης η φωτιά τώρ' άπομένει στάχτη,
ποιός τους έχθρους σου κάποτε φίλους σου θα τους κάνη,
ποιός το φαρμάκι της σκληριάς θ' ε να σου το γλυκάνη
και ποιός την καταφρόνια των σαν άχνα θα σκορπίση
και ποιός μέσ' απ' τη στάχτη, ποιός, φωτιά θ' ανάψῃ πάλι;»

Κ' είπεν εκείνη θαρρετά και με φωνή μεγάλη:

«Έσεΐς, παιδιά μου! αν έχετε κι' αγάπη στην Πατρίδα
κ' ύποταγη στους νόμους της και στον Θεόν έλπίδα.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

ΤΑ εξής μου γράφει ο *Ηλίας* *Νέμος*
(προς τον όποιον έστειλα εκ νέου τό βον φυλ-
λάδιον): «Εσχωριστήν έντύπωσιν μου έκαμεν
η Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών. Πόσον
διαφέρει από τας Συνεργασίας Συνδρομητών
εις άλλα περιοδικά! Διότι έκλεκτικότης αυ-
στηρά και άμερόληπτος επικρατεί εις την
ιδιάν μας. Διαβάσει κανείς πραγματικώς
κάτι τι, αν όχι τό έξοχον, αλλά έπιμεμελη-
μένον και καλλιτεχνικόν, άφελές και ώραϊον.»

Και η *Τρελλή Νειότης* συμφωνεί ότι τά δη-
μοσιευόμενα εις την Σ. Σ. Σ. και προπάν-
των τά πρωτότυπα της, είνε χαριτωμένα.
Διότι η *Τρελλή Νειότης* δεν αγαπά πολύ τας
μεταφράσεις, και έχει δικαίον. Άλλά τί να
γίνη, όταν τά πρωτότυπα δεν άρκούν διά να
ποτελέσουν μίαν σελίδα *ποιήτων* όπως πρέ-
πει να είνε; Άς είνε όμως' έμμελα εις την
άρχην. Αργότερα έλπίζω ότι θα έχωμεν ά-
κόμη καλλίτερα άποτελέσματα.

Με γιά ετό καινούργιο σπίτι, *Ίδανιό-
της*! Πολύν καιρόν είχες να μου γράψης,
άλλ' η ώραία επιστολή σου με άπεξημίωσε.
Η νέα φωτογραφία σου ελήφθη.

Αι παραγγελίαι σου εξετελέσθησαν, *Ροδο-
παία Έλληνοπούλα*. Εύχομαι περαστικά,
άλλά... να γιαιτρευθής και από την τεμπελιάν.
Σ' εύχαριστώ διά τας καλās διαθέσεις και
ελπίζω ότι τό ξεσπάθωμά σου θα είνε άποτε-
λεσματικόν. Η φωτογραφία ελήφθη.

Δοξασμένη *Γαλανόλευκη*, σου έχω έγκρίνη
δύο-τρία κομμάτια, και περιμένω εύκαιρίαν
να τά δημοσιεύσω. Καθώς σάς είπα, δεν είνε
δυνατόν να δημοσιεύωνται άμέσως όλα τά εγ-
κρινόμενα. Εξαρτάται από την άνάγκην της
Σελίδος. Όποτε πρέπει να έχετε υπομονήν.

Αμάραντο Δουλοῦδι, σήμερα σου έγκρίνω
τό ψευδώνυμόν σου. Τό γραμματάκι σου πολύ
έμφορο. Δεν άμφισβάλω ότι θα διαπρέψῃς
και συ εις τον κύκλον μας, όπως άλλοτε ο
αδελφός σου.

Τόσο πολύ εβάσταξεν αυτή η άδιαθεσία,
Αιγυπτία Άριστοκράτις;.. Δεν σε είχα λη-
σμονήσει, αλλά να μου γράψης κάπου-κάπου,
διότι αν ξαναγρήσης πάλιν τόσο, δεν έγγυώμαι
τίποτε...

Φίλη των Ζώων, αυτό είνε τά πολλά-πο-
λά; Δέκα λόγια μόνον;.. Άς είνε όμως, ουκ
έν τψ πολλῷ το εὔ' η επιστολή σου φανε-
ρώνει όλην την αγάπην σου, και δι' αυτό μ'
εύχαρίζησε πολύ.

Φασαρίων, σ' εύχαριστώ πολύ δι' όσα
γράφεις. Χαριτωμένο τό ψευδώνυμό σου, ά-

φοῦ μάλιστα τά τρία πρώτα του γράμματα
είνε τάχιστα σου. Γράψε μου.

Σ' εύχαριστώ θερμῶς διά τό ξεσπάθωμα,
Κρητική Άνθογαλιά. Δωδεκασέλιδα φυλλά-
δια, άνταμειβούσα τον ζήλον των φίλων μου,
σκοπεύω να εκδίδω συχνά. Άρκεί να ξεσπα-
θώμεν!

Και η *Μητρική Σοργή*, καθώς μου γρά-
φει, τόρα που μπήκε 'ς τό ξεσπάθωμα, δεν τό
εύρίσκει διόλου δύσκολον. Διότι, λέγει, «περί
της Διαπλάσεως εμπορεί κανείς πάντοτε
να λεγῇ, ότι καλόν φαντασθῇ, χωρίς φόβον
να πείσῃ έξω». Την εύχαριστώ πολύ. Άλλά
την Σημείωσιν των Εύσημων της την έλαβα
κατόπιν έορτης.

Αυτό λέγω κ' εγώ, *Φουοτανέλλα* του *Βύ-
ρωνος*, έπιμέλεια, ύπομονή κ' έπιμονή. Δεν
πρέπει να χάνῃ κανείς τό θάρρος του όταν δεν
του έγκρίνω κάτι διά την Σ. Σ. Σ., αλλά να
προσπαθῇ να κάμῃ άλλο καλλίτερον.

Και μένα δεν μου άρέσει η εῖρωνία. Γιού-
του *Ίσκιου*, συμφωνῶ δέ με αυτά που λέγει
ο Άμερικανός διά τό Δεύκωμα. Έδωσα την
επιστολήν σου εις τον κ. Φαίδωνα, ο όποιος
πολύ έχάρη και μου είπεν ότι θα σου άπαντήσῃ.

Μ' ένθυμήθῃς τελοσπάντων, *Ηχώ της Αί-
μυνης*; Έλα τώρα, βάλε τά δυνατά σου να
γράφης κάτι τι διά την Σ. Σ. Σ. Περιμένω.

Πολύ ώραία επιστολάς μου έγραψαν αυτήν
την έβδομάδα και οι εξής: *Αιγυπτία*, *Δου-
λοῦδι* του *Βράχου*, *Ποιμένη Ψυχῇ*, *Δοίρη*,
τό *Βέγα*, *Αϊός Χανούμ*. Άλλά ο χωρός δεν
μου επιτρέπει να τους άπαντήσω σήμεραν
έντενῶς. Επισυλάσσομαι όταν μου ξαναγρά-
ψουν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρινόνται: «Τό παληκάρι» της *Βά-
ρας* του *Κανάρη* — α' Ο Γκονδινέ και ο θυ-
ρωρός του» μεταφράσις της *Έξορίστου Αιθί-
δος*: — «Μουσική Παρατήρησις» του *Άεροπε-
ξοναῦτου* — «Τραγούδια των Ψωών» του
Άθανασίου Λιδίου — «Συμβούλια προς Παι-
δια» μεταφράσις της *Παλαιόσσης Έλλάδος*: —
«Τό Φεγγάρι» της *Μιάς των Χαρίτων* — α' Η
Σελήνη διηγείται» μεταφράσις της *Μακεδό-
νισσας*: — α' Ο σκύλος Βόβ» μεταφράσις του
Αστέρος του *Βέγα* — α' Ο σταυρός του και
«Τά φτερά του ύπνου» του *Έλευθέρου Έλλη-
νος* — α' Τα στρογγυλά αυγά του *Σημαιοφό-
ρου Έλληρος*: — Τό «Σύμβολον της Πι-
στεως» και η «Άγριεμένη θάλασσα» του *Τα-
πεινού Κυρίου* — «Ανέκδοτον» του *Πανελλη-
νίου Όρειου* — και «Η Βασίρα-Πρωία» της
Δαρεντής Σταυροφόρας.

Απορρίπτονται: «Δοξασμένη Φουστα-

νέλλα» (να είνε άρα γε ιστορικόν;) — «Πε-
ρίεργος έκδίκησις» (άντιπαιδαγωγικόν.) —
«Η πρώτη του Έτους» (παράκαιρον.) —
«Μία μητέρα» (λανθασμένοι στίχοι.) — «Σε
μιά ήλιου δύσι» (κοινόν.) — «Ο Φαράς» (ξέ-
τεχνον.) — α' Η μικρά Λαίμαργος» (πολύ ξε-
νικόν.) — «Τό δώρον της Μαρτίετας» (ώραϊον
άλλά παράκαιρον.) — «Όραία άπάντησις» —
α' Η άρκτος και οι δύο φίλοι» (ώραϊον άλλα
γνωστόν.) — «Έκφώνησις προς την Διαπλά-
σιν» (άτεχνον) — «Παροιμία καλῶς έφηρμο-
σμένη» — «Φαντασίας φτερούγισμα» (άκατά-
στατη η γλώσσα.) — «Παιδικά Πνεύματα δια-
φώρων, γνωστότατα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται η άνανεύεται αν
δεν συνοδεύεται υπό τον δικαιοπάτο; φρ. 1. Τά
έγκρινόμενα η άνανεύμενα ισχύουν μέχρι της 30
Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από α. ανή-
κουν εις άγόρευ, και δσα από κ. εις κριτική.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ειλικρινή*; *Φίλη*, α.
(Μ. Α.) *Φουοτανέλλα* του *Βύρωνος*, α.
(Π. Δ. Ν.) *Αναγεννηθείσα Έλλάς*, α.
(Ο. Β.) *Παμβώτις*, α. (Α. Σ.) *Η Δόναμις*
της Θεληώσως, α. (Σ. Σ.) *Σελήνη* *Πραγματι-
κής*, α. (+ +) *Αιτική Νύξ*, α. (Σ. Σ.)
Φοίβη, α. *Εαρινή Ζωή*, α. (Α. Β.) *Φλο-
γέρα* του *Βασιλῆα*, α. (Ι. Ν.) *Χαυτεριός*
της Ήλιογέννητης, α. (Γ. Ν.) *Ανατέλλου-
σα Σελήνη*, α. (Β. Κ.) *Νεοπτόλεμος*, α.
(αχ + βγ + γ = 0) *Ευλόκοια*, α. (Θ. Κ. Χ.)
Πανελλήνιον Όνειρον, α. (Π. Σ.) *Αμάραν-
το Δουλοῦδι*, α. (Π. Κ.) *Κομήτης* του *Χάλ-
λεύ*, α. (Γ. Β.) *Εγγνωμονούσα Φίλη*, α.
(Ε. Δ.) *Αστυρόχρονον Κῶμα*, α. (Μ. Α.)
Όραία Αμαζών, α. (Μ. Χ.) *Γαληνιαία Θά-
λασσα*, α. (Γ. Κ.) *Άγνωντος*, α. (Ε. Ν.)
Όρρόδευκη Αχτίδα, α. (Κ. Ν.) *Μυροβόλος*
Γεία, α. (Β. Ν.) *Νέον Βυζάντιον*, α. (Τ. Χ.)
Παίεργα, α. (Α. Π.).

Ανανεύσεις ψευδώνυμων: *Ροδοπαία*
Έλληνοπούλα, α. *Φίλη των Ζώων*, α. *Μαρ-
μαρωμένος Βασιλεύς*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

*Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-
λάξουν*: α' *Θοάμβος* της *Όυδοῦδας* (0)
με *Δοξασμένη Γαλανόλευκη*, *Δακρυόρεκτον*
Κρητική Σημαία, *Ίδανιότητα* — τό *Δου-
λοῦδι* του *Βράχου* (0) με *Μαῦρα Μαρία*,
Βασιλισσα της Καλλονῆς, *Δούκισσαν των*
Σαλώνων, *Ρυοῦλετον*, *Τυρόλ Καπέλο*, *Λη-
μοποιημένη*, *Ζιζή* *Χανούμ*, *Κίρκην*, *Αιγύ-
πτιαν*, *Ίδανιότητα* — η *Φουοτανέλλα* του
Βύρωνος (0) με *Δούκισσαν των Σαλώνων*,
Μπαρονισσά τριμένη Γαλανόλευκη, «*Η*
ρωῖδα του *Μεσολογίου*, *Λημοποιημένη*, *Αῦ-
ραν* *Ποικιλοπρόσω*, *Έλληνοπαῖδα* — η *Φοί-
βη* (0) με *Βασιλισσαν της Καλλονῆς*, *Λημο-
ποιημένη*, *Σελίφδα* — η *Μία των Χαρίτων* (0) με
Φάμπουρο της Δευτεριάς, *Αιγυπτίαν Βασι-
λόπαῖδα*, *Μαυροί*, *Ίδανιότητα*, *Ρυοῦλετον*.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους
της: α' *Αγχιολούλοδο* (έστειλα) κανείς Δια-
γωνισμός δεν άποκλείει άλλον' *Ίδανιότητα*
Ξανθοῦλαν (δχ' δα, δεν είνε καμμία άνάγκη
να μου γράψης άραιότερα' συνήτορα μάλι-
στα) *Εγγνωμονούσαν Φίλην* (εύχαριστώ πο-
λύ δι' όσα γράφεις) *Τοξέλι* (τά ώραία σου
λόγια με κάμνουν εύτυχῇ) *Ρήγα Φροσάτον*
(έλήφθη) *Κάμεν* (και ο Ε. θα ήθελε πολύ
να παρευρίσκετο, διά ν' άκούσῃ τās έντυπώ-
σεις σου' περιμένω τό ύποσχεθέν) *Μίαν των*
Χαρίτων (που έχόρευσε τόσον πολύ εις την
άπογευματινήν της «Όραίας Χίου») *Πα-
λαιούσαν Έλλάδα* (δεν έγινεν ακόμη αυτός
ο Διαγωνισμός, διότι τά συναχθέντα χρημα-
τα δεν άρκούν' ίσως δια νέας έορτής ο ά συμ-
πληρωθῇ το ποσόν και τότε θα γίνη) *Απελ-
πιν Έλπίδα* (έστειλα) *Έρρῖον της Ναβά-*

ρας (ἐλήφθη) Ἀνατέλλουσιν Σελήνην (ἔσται-
λα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέ-
σεις) Ἐαρινὴν Ζωὴν (χάρτην λύσεων ἔσται-
λα· ἐλήφθησαν τὰ φυλλάδια· βεβαίως, εἰμπο-
ρεῖς νὰ συμπεριλάβῃς τὸ αἰνιγμὰ σου εἰς τὴν
Συλλογὴν ποῦ μοῦ ἐτοιμάζεις διὰ τὴν Β' Ἐ-
ξαμηνίαν) Ναπολέοντα Βοναπάρτην (ἐλαβὲν)
Φοίβην (νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ ἀνεψιὸς καὶ μὲ τὸ
καλὸ νὰ τὴν κάμῃς καὶ συνδρομητρίαν) Γ.
Ἀλ. Κ. (ἐλαβὲν) Γλυκοχάραγμα (αἱ παραγ-
γεῖλαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὰς ἐνεργείας) Σημαιοφόρον Ἑλληνα
(ὥραιότατή αὐτὴ ἡ διπλὴ εἰκὼν καὶ θέλω νὰ
τὴν δημοσιεύσω· στείλῃ μου, ἂν εἰμπορῇς, τὸ
πρωτότυπον, καὶ ἔννοια σου, ἐγὼ τὴν μικραί-
νω) Ἑλληνικὴν Δόξαν (ὥρα εἶνε ἀργὰ καὶ
διὰ τὰ Εὐσημα καὶ διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Συμ-
πλέγματος· μὴ μὲ ξεχνᾷς!) Παμβώτιδα (σ'
εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ περιμένω)
Ἐγγονον Ἀδιοκράτορος (ποῦ εἶνε πράκτωρ
μου καὶ ἔχει τώρα 21 ἀγοραστάς· μπράβο
του!) Χιώτικο Ἀκρογιάλι (ἐμπρὸς λοιπόν,
νὰ τοὺς δειγνῇς τὰ φυλλάδια σου, διὰ νὰ
πεῖθωνται) Πίσις-Παρίς (χρῖμα ποῦ δὲν
ἔχω τύπον νὰ δημοσιεύσω τὰ ὥραιά σου ἐν-
θουσιώδη λόγια!) Πειρατὴν Νεοαἰδούλαν (εὐ-
χαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἀπόδειξιν
σου ἔλαβον ὁ πληρώσας) Ἰερὰν Φλόγα (ἐγ-
κάρδια συγχαρητήρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρ-
αβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου) Ἐξόριστον Ἀτθί-
δα (ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρρεσε πολὺ· ναι, ἡ
περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἶνε ἀκόμη συνδρομητρία
μου) Σιλφίδα (ἔστειλα) Ἡρώα τοῦ Εἰκο-
σιένα (ἐλήφθησαν) Μαραθωνομάχον κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18
Ἰανουαρίου, ἀπάντησω εἰς τὰ προσεχέας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί· ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 9 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐ-
παρχιῶν μέχρι τῆς 16 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Μαρτίου.

68. Δεξιόγραφος.

Τραχικὸν μέγαλον ξένον
Εἰμπορεῖς νὰ φανερώσῃς,
Συριγμόν, χρήσιμον ζῶον.
Καὶ στοιχείον ἀν' ἐνώστῃς.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

69. Στοιχειογράφος.

Φυτόν εἶμαι καὶ σ' ἐνδύω,
Ἀπ' τὰ γράμματα μου δύο
Ἐάν τώρα μοῦ ἀφαιρέσῃς,
"Ο, τιδὴποτε νὰ γράψῃς
Ἐπ' ἐμοῦ θὰ εἰμπορέσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Μιᾶς τῶν Χαρίτων

70. Μεταγραμματισμός.

"Ἀν μάρσις ὅπως εἶμαι,
Τὸ Αἰγαῖον μὲ περιβρέχει·
Ἀν τὸ τρίτον μου ἀλλάξῃς,
"Αφύγον ψυχὴν δὲν ἔχει
Καὶ ψυχὴν παίρνει καὶ τρέχει...

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Κανηήματος τῆς Ἡπείρου

71. Αναγραμματισμός.

Ἐάν νησιὺ τὰ γράμματα
Ολίγον τι κινήσῃς,
Ἐν ζῶν ἀπ' τὰ χρήσιμα
Ἐμπρὸς σου θάπαντῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀσιακῶν

72. Δημῶδες Ἀνίγμα.

Ἀητὸς νυχτός
Νυχτοπαράτος
Περπατῇ καὶ κρίνει
Τὴ δικαιοσύνη.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Σιλφίδος

73. Τρίγωνον.

* * * * * = Φυτόν.
* * * * * = Μέρος τοῦ πλοίου.
* * * * * = Μετοχή.
* * * * * = Ἀντωνυμία.
* * * * * = Ἀντωνυμία.
* * * * * = Γράμμα.

(Καθ' ἑαυτὸν καὶ ὀρίζοντως ἀναγινώσκονται
ταῦτά.)

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κάμεν

74. Ἐπιγραφὴ

N I O N M
Ψ N O A H
A M T M A
H A O N Ψ
M N O I N

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἡλίας Ν. Τερζάκη

75. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 = Ἱερὰ πόλις.
2 8 4 6 = Ἀνθυγιεῖον.
3 2 5 10 7 = Ἀέρος ἡ ὕδατος.
4 8 4 3 4 6 = Πατὴρ συγγραφέως.
5 8 9 = Τὸ πᾶν.
6 7 8 4 6 = Φανιρόμενον.
7 8 6 4 6 = Μέρος δενδρόφυτον.
8 4 1 10 4 6 = Νόσος.
9 8 4 6 = Χρήσιμον.
10 9 8 4 6 = Νῆσος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κωπηλάτου

76. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς
δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω
καθεξῆς, ἀποτελοῦν κατὰ σειράν μουσικὸν
ὄργανον:

1, Γεωμετρικὸν σχῆμα· 2, Θηρίον· 3,
Νῆσος τῆς Ἑλλάδος· 4, Πόλις τῆς Βοιωτίας·
5, Πόλις τῆς Ἀττικῆς· 4, Ζῶον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. Σαλαμάγκα

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1910

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρω-
τίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1329, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων
πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες· μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν
ἐτήσιαν, ἐννεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνετο ἡ 15
Ἰανουαρίου Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ:

647, ἐκέδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τοῦ πῆγος.

1081, 63, ἐκέδισεν ἑκαστὸς τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν
40 κατ' ἐκλογὴν του.

882, 217, 1123, ἐκέδισεν ἑκαστὸς τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

711, 397, 1273, 89, ἐκέδισεν ἑκαστὸς τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης
ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

1310, 1185, 274, 775, 602, ἐκέδισεν ἑκαστὸς ἀνὰ μίαν ἐτήσιαν συνδρομὴν
«Διαπλάσεως» τοῦ 1911.

466, 1270, 432, 25, 1322, ἐκέδισεν ἑκαστὸς ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου
τῆς Ἀγάπης».

573, 138, 1139, 564, 206, 1236, 613, 867, 184, 90, ἐκέδισεν ἑκαστὸς
ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 350.

806, 298, 1250, 615, 742, 659, 303, 1013, 1187, 82, 1311,
825, 781, 699, 954, 508, 1044, 315, 953, 150, ἐκέδισεν ἑκαστὸς
ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μετὰ τὸ 9 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ
δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι'
ἄλλου, οὔτε ἱσῆς οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι
ἐκέδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπηρθῶνται σήμερον ἐπιστολὴν παρακαλοῦντες
αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρίσουν ποῖους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν δώρων τοῦ 1910 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου
καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπληρώσαν ἤδη,
ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτήσιαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ
ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνετο ἡ 15ῃ Ἀπριλίου 1910.
Εἴνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὁμοῖα μετὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.

77. Μικτόν.

υυι—κσμ—η—ιη—φρ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυρίου

77. Γρίφος.

1 1 1
Φ + α 1 0ε :: X 1
1 1 1

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μανδολινιστοῦ

Σημειώσεις.—Σήμερον τελειώνει ὁ πρῶτος
γύρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ἐδη-
μοσιεύθη δηλαδὴ μία Ἀσκήσις ἐξ ἐκάστης
Συλλογῆς. Ὡστε, ἂν δὲν εἶδε κανεὶς δημο-
σιευομένην μέχρι σήμερον Ἀσκήσιν του, πρέ-
πει νὰ συμπεράνῃ ὅτι Συλλογὴ του δὲν ἐλή-
φθη διὰ τὸν παρόντα Διαγωνισμόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5
μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦν-
ται ὡς νὰ ᾔσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ
στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεως
ἁπλᾶς. Αἱ μὴ συνοδούμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου
ἁγγελίας δὲν δημοσιεύονται.]

Ανταλάσσω δελτία (καλλονὰς) πανταχό-
θεν. Ἀπάντησις ταχεῖα καὶ ἀσφαλέςτά-
τη. Ἡ διεύθυνσίς μου Ἀγγελικὴν Ν Γεωρ-
γοπούλου, Poste-Restante Πειραιᾶ. (I.45)

Ηλλαφα ψευδώνυμον. - Παλαίονσα Ἑλλάς,
πρῶτην Δάττης τῆς Πατρίδος. (I.46)

ΟΙ ἄλλασσοντες κατοικίαν συνδρομη-
ταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπί-
πτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσουν ἀμέ-
σως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50
λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ται-
νίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.